

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Skřivánek, s.r.o.**, se sídlem Na dolinách 153/22, Podolí, Praha 4, zast. advokátem Mgr. Tomášem Bejčkem, se sídlem Dukelských hrdinů 12, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2022, č. j. ÚOHS-40909/2022/164, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Af 3/2023,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“) dne 20. 1. 2023 žalobu, kterou se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Dne 15. 12. 2023 podal žalobce u krajského soudu návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, v němž uvedl, že od podání žaloby, resp. splnění poplatkové povinnosti, nedošlo ze strany krajského soudu k žádnému úkonu - a to ani k určení termínu ústního jednání a nedošlo k žádnému procesnímu vývoji ve věci.

[2] Dne 19. 12. 2023 byl návrh žalobce v souladu s § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích postoupen Nejvyššímu správnímu soudu spolu s vyjádřením pověřeného člena senátu ve věci rozhodujícího; v něm se uvádí, že byly ve věci učiněny veškeré potřebné procesní úkony (poučení o řízení, vyjádření žalovaného k žalobě; dne 21. 4. 2023 zaslal žalobce podání, v němž vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání). Krajský soud dále odkázal na § 56 odst. 1 s. ř. s., poukázal na to, že věci žalobce předchází u soudce zpravodaje 28 věcí, a dále jsou rozhodovány věci přednostní a zalhůtované. Krajský soud si je vědom toho, že od podání žaloby již uplynul téměř rok, nicméně nelze věc předřadit na úkor jiných účastníků.

[3] Návrh není důvodný.

[4] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu upravené v § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[5] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení postupu krajského soudu dospěl k závěru, že soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní; avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení.

[6] Podle § 56 odst. 1 s. ř. s. soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém mu napadly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Dle odst. 3 citovaného ustanovení soud přednostně projednává návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě žalobce se o takovou věc nejedná; žalobce v žalobě neuvedl ani žádné závažné důvody, které by svědčily přednostnímu projednání jeho věci.

[7] Při zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu.

[8] Nejvyšší správní soud s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře dospěl k závěru, že dobu, po kterou se navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí, lze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat ještě za přiměřenou, nevyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Poukazuje přitom na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011, Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se

k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší).

[9] Nejvyšší správní soud však současně dodává, že jeho úkolem v řízení vedeném o návrhu dle § 174a zákona o soudech a soudcích zásadně není posuzovat a hodnotit zatíženost a výkonnost soudců soudu a jeho personální či materiální vybavení. K uvedenému tedy zásadně nemůže přihlížet při svých úvahách o oprávněnosti či neoprávněnosti návrhu, tedy o tom, zda délka soudního řízení v jednotlivých věcech je ještě přiměřená, resp. zda soud je či není bezdůvodně ve věci nečinný. Délku řízení nelze tudíž neustále ospravedlňovat bez dalšího odkazem na zákonná pravidla vyřizování věcí a počtem dosud nevyřízených předcházejících věcí, ale ani vytížeností soudu či jednotlivých soudců. Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že ani odkazy na pořadí vyřizovaných věcí zásadně nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že „*průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu